

Наші презентації

Світи Тараса Шевченка. Т. II: 36. статей до 185-річчя від дня народження поета. — Нью-Йорк; Львів, 2001. — 416 с. / Наукове Товариство ім. Т.Г.Шевченка.

Як зазначають у вступі редактори тому Л. Ониськевич, А.Гумецька, І.Фізер, "1980 року дві українські наукові установи Нью-Йорку: Наукове товариство ім. Т.Г.Шевченка (за головування Ярослава Падоха) та Українська вільна Академія наук у

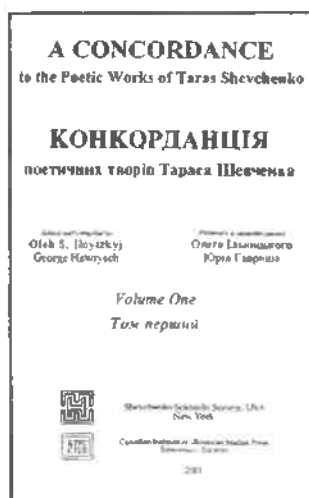
США (за президентства Юрія Шевельова) у співпраці з Українським Науковим Інститутом Гарвардського Університету (за директорства Омеляна Прицака) започаткували в Нью-Йорку спільні шевченкознавчі конференції, що стало вже традицією. Від того часу відбулося 20 конференцій і 1991 року, до 175-річчя поета, появився перший шевченкознавчий збірник "Світи Шевченка", в якому взяло участь 28 авторів. Десять років після того видаємо другий том. Цього разу, крім статей відомих членів згаданих наукових установ, включаємо також статті авторів і з американського континенту, й з України, зокрема тих, які брали участь у цих конференціях, коли були на стажуванні в американських університетах.

У збірнику "Світи Тараса Шевченка II" є статті відомих дослідників творчості Шевченка, а також нових і молодих науковців. Правда, деякі поміщені тут праці були відчитані, коли ці дослідники були ще докторантами, а тепер вони вже здобули визнання як науковці. Тематичне розмаїття цього збірника, багатопланове прочитання й осмислена рецепція Шевченкового тексту

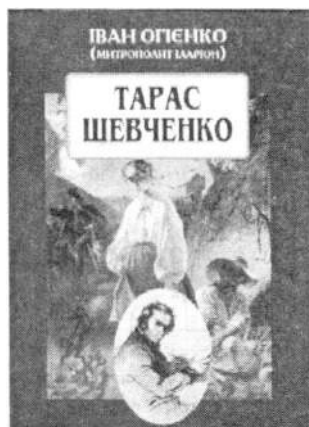
знов і знов засвідчують невичерпаність і невичерпність тем наукових досліджень творів Шевченка". Додамо, що в цьому випуску вміщені статті науковців Інституту літератури ім.Т.Г.Шевченка НАНУ, зокрема Л.Мороз, Н.Чамати, В.Дудка, Є.Нахліка, О.Камінчук, Н.Зборовської.

Конкорданція поетичних творів Тараса Шевченка: В 4-х т. / Ред. і упоряд. Олега Ільницького та Юрія Гавриша. — Нью-Йорк; Едмонтон; Торонто, 2001 / Наукове Товариство ім.Шевченка в Америці, Канадський Інститут Українських студій.

Фундаментальна праця Олега Ільницького та Юрія Гавриша (понад 700 сторінок у кожному томі), напевне, стане практичним посібником для шевченкознавців у вивченні стилю і мови Шевченка. "Ці чотири томи — це перша конкорданція в українському літературознавстві, — читаємо в передмові. — Вона точно відмічає, де в "Кобзарі", і в яких текстуальних обставинах появляється кожна вжита Шевченком словоформа, як українська, так і російська. "Конкорданція поетичних творів Тараса Шевченка" реєструє 18401 лексичну одиницю поетового корпусу, і подає всі 83731 випадки їхнього вживання в межах 22241 рядка поезій. Таким чином, це дослідження є найбільш вичерпним і найдокладнішим показником будь-якого поетичного корпусу українського автора. Творчість Шевченка безперечно заслуговує бути об'єктом першої конкорданції в українській літературі."

Іван Огієнко (Митрополит Іларіон). Тарас Шевченко / Упоряд., передмова і коментарі Миколи Тимошика. — К.: Наша культура і наука, 2002. — 438 с.

У рамках видавничого проекту “Запізніле вороття” Фундації імені митрополита Іларіона (Огієнка) вийшла друга книжка серії “Рукописна спадщина”, яка обіймає його праці в галузі шевченкознавства.

Більшість їх уперше друкується в Україні, а три праці — “Шевченкові рукописи”, “Видання Шевченкових творів”, “Три літа” (фрагменти життєпису Шевченка) — взагалі ще ніколи не з’являлися друком і подаються за автографами, що зберігаються в канадському архіві автора.

Вперше виступивши в київській газеті “Рада” ще на початку ХХ ст. з публіцистичними нотатками про потребу наблизити “Кобзар” до сільського читача, І.Огієнко звертався до шевченківської тематики протягом усього життя. Кілька десятиліть працював він над укладанням “Словника Шевченкової мови”, опублікованого 1961 р. в Канаді разом із ґрунтовною лексикологічною розвідкою. Тоді ж уперше побачила світ його цікава праця про перше позацензурне видання “Кавказу”, “І мертвим, і живим...”, “Заповіту” (Лейпціг, 1859). До ювілею 1964 р. з’явилася монографія І.Огієнка “Релігійність Тараса Шевченка”, і це була остання його праця, яку він побачив надрукованою.

Тепер усю шевченкознавчу спадщину митрополита Іларіона завдяки скрупульозній збирацькій та текстологічній праці проф. Миколи Тимошика за сприяння канадських релігійних та громадських організацій і зокрема фундаторки книжки Анни Фігус-Ралько (у пам’ять про українську культурну діячку в Канаді Теодору Гаврисшин) подано разом, й український читач отримав, нарешті, збірник, який на схилі життя так мріяв видати наш визначний філолог, релігієзнавець і церковний діяч Іван Огієнко.

Василь Барка. Правда Кобзаря. — Рівне, 2002. — 320 с. / Товариство української мови ім. Т.Г.Шевченка, Рівненське ООТ та М(Н)Т “Просвіта” ім. Т.Г.Шевченка, Рівненський ОО “Меморіал” ім. В.Стуса.

Факсимільне видання праці, написаної і виданої в Нью-Йорку до 100-річчя від дня смерті Тараса Шевченка. Як зазначає в післяслові “Від правди до істини Шевченка” Я.Поліщук, “Відправним пунктом дослідження про Шевченка Васи-

Василь БАРКА

ПРАВДА КОБЗАРЯ

ля Барки послужило благородне прагнення “оборонити пам’ять поета від крадіїв”, тобто викрити безсоромні комуністичні фальсифікації Шевченка, реабілітувати його від цілком необґрунтованих та спекулятивних закидів. Проте, читаючи “Правду Кобзаря”, переконаємось, як із полемічного завдання все виразніше і масштабніше виникає задум осягнути Шевченка як культурно-духовний феномен, як унікальне явище в українській і світовій поезії. І вже від інвектив автор природно переходить до стверджень та піетету. Образ Поета в його сприйнятті із площини ненависті, погроз, помст переноситься у виміри любові й добра, влагіднюється до провозвісника всепрощення та всемиротворення, того таємничого тихого не вечірнього світла, яке об’єднує, а не роз’єднує людей, дає їм свідомість спільних цілей і цінностей, усвідомлення спільного дому буття, зрештою.”

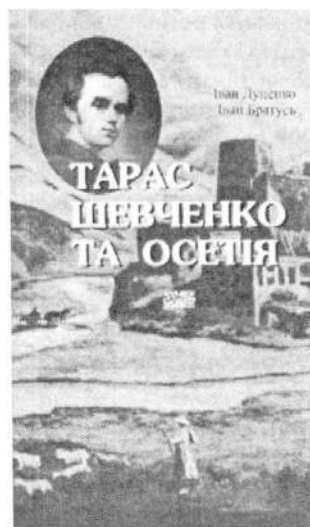
Юлія Дядищева-Росовецька. Фольклор і поетичне слово Тараса Шевченка. — К.: ВПЦ “Київський університет”, 2001. — 133 с.

Монографія присвячена лінгвостилістичному вивченню поетичного слова Тараса Шевченка в його усно-традиційних витоках. Аналізуються як ширші питання, наприклад, “З історії вивчення фольклорного компонента поетичної мови Т.Шевченка”, “Проблеми

методології дослідження уснотрадиційних витоків шевченкового поетичного слова”, так і ті, що стосуються окремих слів у поетичних контекстах Т.Шевченка і в народній творчості. Це, зокрема, слова “хата”, “Бог”, “тихий”.

Іван Луценко, Іван Братусь. Тарас Шевченко та Осетія (Штрихи українсько-осетинських літературних взаємозв'язків). — К.: Либідь, 2002. — 192 с.

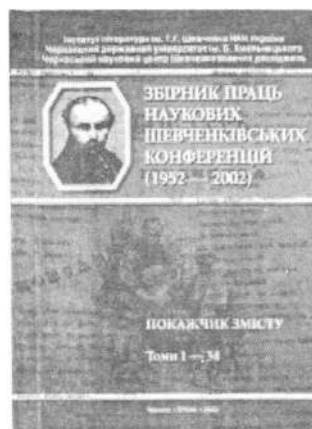

У книжці розглядається творчість Тараса Шевченка й Коста Хетагурова в контексті історії українсько-осетинських літературних взаємин. До наукового вжитку вводяться імена письменників багатьох поколінь, які робили свій внесок у процес взаємозбагачення літератур, аналізуються пе-

реклади поетичних творів двох літератур. Окремий розділ присвячений витокам осетинської літератури, початковим формам її зв'язків з попередниками Тараса Шевченка.

Збірник праць наукових шевченківських конференцій (1952–2002): Показчик змісту. — Т. 1–34. — Черкаси: Брама, 2002. — 187 с.

Цінне видання, де вміщена різноманітна бібліографічна інформація про тридцять чотири наукові шевченківські конференції, які проводилися Інститутом літератури ім. Т.Г.Шевченка НАН України спільно з іншими регіональними вищими навчальними закладами. Як наголошується в передмові, сама ідея цього видання зумовлена потребою систематизувати огром літературознавчого й лінгвістичного, мистецтвознавчого й педагогічного, музей- і краєзнавчого, філософського й фольклористичного матеріалу — доповідей, підготовлених ученими України й зарубіжжя й апробованих на конференціях, присвячених постаті й творчості Т.Г.Шевченка. Розкривається зміст усіх збірників праць наукових шевченківських конференцій, а також вміщено показчик авторів, іменний та тематичний показчики, таблицю проведення конференцій та ін.

КРИТИКА. — 2002. — Ч. 11.

Число відкривається політологічними статтями. Досліджуючи “розкол України як віртуальну реальність”, С. Шумлянський звертається до аналізу державотворчої практики 1990-х, до вивчення політичної структури сучасної України. В.Каспрук констатує, що українське суспільство не здатне найближчим часом самостійно вийти з історичної безвиході й закликає оголосити Україну “зоною бід”. О.Шевченко, розмірковуючи над працею Ж. Дерріди “Привиди Маркса”, намагається прояснити сам феномен “проекту”, започаткованого сучасним філософом-“шоуменом”, “майстром інтелектуальної магії”. С. Пролєєв, вдаючись до “аполгії скептичного розуму”, закидає сучасним філософським дискурсам надмірну претензійність у засвідченні істини й натомість пропонує виробляти різноманітні стратегії розуміння й інтелектуальні пропозиції. Г.Аляєв, М.Ткачук, В.Верлока, схвально оцінюючи такі видання, як український переклад “Суспільної угоди” Ж.Ж. Руссо, збірку філософських студій “Sententiae”

й часопис "Дух і Літера", принагідно розмірковують про класичну й сучасну філософію та про потребу науково-критичних видань гуманітарної класики. А. Біла рецензує переклад театрознавчої розвідки Е. Барби "Палерове каное". М. Попович критично відгукується про окремі з пропонувананих правописних змін і про спроби реформування суспільства задля збереження історичних традицій, наголошує на потребі розглядати національні інтереси крізь призму цінностей західного світу. Оплонуючи автору, В. Черепанин наголошує на недемократичності й лицемірстві сучасної політики США. Редакція друкує есеїстичні виступи М. Івашкявічуса, А. Хадановича й С. Жадана на мінській конференції "Інтелектуали: спокуса мовчання", а також знайомить читачів з оповіданням Ю. Тарнавського "Мозок Леніна". Завершується номер нарисом І. Химки про померлого торік польського історика-україніста Я. Радзейовського.

українська МУЗИЧНА ГАЗЕТА

"Українська музична газета" заснована в січні 1926 р. Вона висвітлює найважливіші події музичного життя України, інформує про найцікавіші творчі заходи Національної

Всеукраїнської музичної спілки, її 28 регіональних відділень, 16 різножанрових асоціацій. На її сторінках можна прочитати також різні мистецькі новини країн близького та далекого зарубіжжя, української діаспори. В газеті виступають відомі мистецтвознавці, музичні критики, композитори, диригенти, співаки, музиканти, театрознавці, письменники, художники. Це видання не лише для фахівців, а й для всіх, хто цікавиться музикою.

"КИЇВ" СВЯТКУЄ СВОЄ ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ

У лютому ц.р. журнал "Київ" відсвяткував своє двадцятиріччя. Про славу історію часопису розповідає його головний редактор Олександр Васильківський:

— Здається, це вчора було: січень 1983 року. Тримаю в руках ошатну книжечку, що пахне свіжою фарбою і сяє всіма кольорами райдуги. Журнал "Київ", щойно народжений, і я його працівник. На обкладинці виведено "Київ" старослов'янськими літерами в сув'язі з сучасним шрифтом. Як це мудро й символічно — поєднання сьогодення з минулим, перегук віків і тисячоліть! А внизу відомий кожному українцеві символ — золота лодія, а в ній — Кий, Щек, Хорив і їхня сестриця Либідь — легендарні засновники Києва.

З того часу "Київ" став знаним і поважним часописом не лишень киян, а й багатьох читачів України, зарубіжжя та далекої і близької діаспори. З хвилюванням і трепетом розгортаю перше число. Вітання, щирі побажання щасливої дороги, а далі: поезія, проза, критика, мистецтво. А які імена! Гончар, Гуцало, Щербак, Микола Кравчук, Борис Олійник, Воронько, Павличко, Жулинський, Валерій

Шевчук — краса й велич нашої літератури. Я не випадково акцентую на першому номері часопису, бо він є не просто заспівом, а й підмурівком, дороговказом усіх подальших випусків, аж до наших днів.

Звісна річ, за два десятиліття багато води втекло. Мінялися працівники редакції, змінилося два головні редактори Володимир Дрозд та Петро Перебийніс, але основний склад залишився, журнал "Київ" виходив, виходить і буде виходити, несучи читачеві художнє слово краси і правди.

У редколегії та редакції часопису наші однодумці та найкращі сили української літератури — Загребельний, Вінграновський, Мушкетик, Драч, Жулинський, Дрозд, Павличко, Осадчук, Перебийніс, Слабошпицький, Щербак та інші.

"Київ" — це історія нашої літератури, літопис рідного краю, буття України в художніх образах та поетичних деталях. Кожен рік — це 12 повноцінних книжок, де представлені всі жанри: поезія, проза, публіцистика, критика, мистецтво, сатира та гумор.

Журнал дав путівку в життя багатьом новобранцям, які згодом стали відомими майстрами пера, членами Співки письменників, лауреатами літературних премій.

Жодне явище в житті літератури та культури не обминуло "Київ". Ми одними з перших відкривали забороненого класика Миколу Хвильового (роман "Вальдшнепи"), Володимира Винниченка (роман "Сонячна машина"), Роберта Конквеста (переклад роману "Великий терор") про переддень голодомору в Україні. Цілий корпус киявських літописів, невідомі романи Михайла Старицького "Молодість Мазепи" та "Руїна", які дали змогу глянути на постать гетьмана Мазепи зовсім іншими очима.

На сторінки "Києва" прийшла свіжа, нова, потужна сила, з'явилися імена Василя Стуса, Івана Світличного, Євгена Свєрстюка, Левка Лук'яненка, В'ячеслава Чорновола, Миколи Руденка, Василя Рубана.

З номера в номер друкувалися шухлядні твори, зокрема Володимира Сосюри — "Третя Рота", поеми "Мазепа", "Махно", "Ісус" та ін. Сенсацією були публікації праці Михайла Грушевського "Історія України-Руси", призабуті твори Головка, Хоткевича, заборонені за радянських часів повісті Бориса Харчука та Анатолія Дімарова.

За активну працю з творчою молоддю "Київ" нагороджено престижною міжнародною відзнакою — премією імені Олеса Гончара. Журнал разом із Лігою українських меценатів (виконавчий директор М.Слабошпицький) є співзасновником літературних премій імені Володимира Свідзинського та Бориса Нечерди.

Особливо потужного імпульсу набув журнал "Київ", коли одним із співзасновників виступила Київська міськрада на чолі з її Головою Олександром Олександровичем Омельченком. Часопис набирає нових обертів, стає повноцилим громадським та літературно-художнім виданням — починає виходити щомісячно, а це — нові твори, нові знайомства, нові автори, нові зустрічі з читачем.

Щойно надрукували киявський роман Валерія Шевчука "На березі часу", гостросюжетний роман Павла Загребельного "Брухт", історичний роман Юрія Логвина "Золоті копита". На підході нові повісті та романи Юрія Мушкетика, Михайла Слабошпицького, Світлани Короненко, Андрія Кондратюка, Володимира Дрозда, Анатолія Дімарова, Василя Захарченка, Валерія Гужви.

Редакція "Києва" має потужні творчі сили, в її складі більше десяти членів Національної Співки письменників України, лауреатів літературних премій. Одне слово, редакційний колектив активно працює, все робить для того, щоб достойними творами гідно зустрівши свій двадцятилітній ювілей, надалі творчо й повносило працювати во славу рідної України.

